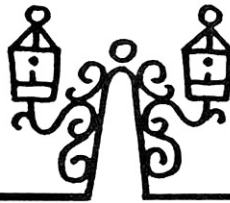

Katinhätä

Sain terveisiä virkeältä veteraaniveljeltä Suomen Turusta. Oli Turun valtalehdesä saanut tilaa muutamille havainnoilleen "rakikoomillista" käänöskukkasista sikäläisessä katunimistöissä, nimenomaan kilvissä. Juttua somisti kuva katukilvestä, jossa ovat allekain nimet **Kaljakuja** ja **Kaljagränd**.

Niin pitkälle ovat siis Turun ruotsinkieliset tulleet kielyksymyksessä vastaan! Vai eikö kylttimeaalarilla ole ollut sanakirjaa käytettävissään. Eipä sillä, olen kyllä jo vuosia sitten kuullut ruotsia puhuvien nuorten olleen menossa kaljalle "på svenska".

Monta muutakin huvittavaa havaintoa veli **Villen** juttuun sisältyy.

Meillä Oulussa kaksikielinen katunimistö hävisi näköpiiristä melkein ihmisikä sitten, kolmikieliset kaikenlaiset kyltit kai tasan 75 vuotta sitten. Siitä lähtien on silytetty

lattialle vain suomeksi. No, tähän syntiin ei sentään kovin moni enää syyllysty, mutta kadulle sylkiöitä riittää kotitarpeiksi siinä kuin katukäytävien pyörähäiriköitäkin, kaikenikäisiä.

Muistaakseni tervasutit heiluivat "Uuleoporin" keväänvalkoisissa yössä viimeisen kerran 58—59 vuotta sitten. En tosin kuulunut mukaan kelpuuttuihin salaseuralaisiin, mutta olen sittemmin kuullut monta hyvää tarinaa. Olivat tervajaat sitten oikeita sankareita tai ei, niin vielä ikämiehinäkin he mielellään näitä muistelivat. Ja jännittävä piirileikki se kai on ollutkin, koska siihen aikaan käyskenteli kevätyössäkkin ainakin muutama oikia polliisi.

Tuli tuonnoin, siitään jo kohta 30 vuotta, kuulukaupunkiinsa Ouluun yliopettajaksi korkeaooppinen tohtori **Pentti Airas**, Turusta hänen. Kerran tavatessamme

hän utelemaan, "mahtaisikohan Leinosen Hanski vielä muistaa, kun minä pyyläsin sitä 'Mellanskuulanin' (me käytimme ruotsalaisesta koulusta tätä vanhaa nimeä) lankuaian yli, kun polliisi yllätti?"

Hanski eli Hannes Leinonen, tohtori hänkin, oli silloin astunut Oulun hiippakunnan kunnianarvoisaan piispanvirkaan, niin kuin valistunut lukija hyvin muistaa. Tuttu mies, olimme luokkatoveritkin yhdessä vaiheessa Oulun lyysejosa, hengenheimolaisiakin monessa asiassa. En tullut koskaan tietämällä tietämään, ketkä koulutovereistani olivat tervapelissä mukana, mutta en yhtään hämmästynyt kysymystä, pikeminkin päinvastoin.

Kehoitin Penttiä kysymään asiaa piisपालta itseltään. Sittemmin kuulin, että oli kysynyt ja että Hannes koko Suo-

men kansalle tuttuun verkkajaan tapaansa oli myöntänyt hyvin muistavansa, varmaan vielä kiitellytkin viimeisestä. Olivat pojat, tulevat tohtorit, tainneet olla vetämässä jotain riepua ruottalaisen koulun kunnianarvoisaan lipputankoon, jos oikein muistan. Pentti oli koulu-poikana jo täysimittainen ja vankanpuoleinen, Hannes vielä silloin hintelä, kevytrakenteinen. Niin että vantt-rampi nosti ensin toverinsa ja punnersi sitten itse perässä.

Ei ollut polliisi ehtinyt hätään. . .

Pitänee vilkaista, onko tästä tapahtumasta mitään Hanneksen elämäkerrallisissa muisteluksissa!

Asiaan, katunimistöön!

Otsikkoon merkitty Katinhätä on aikoinaan ollut kadunnimi Oulussa, mutta sen jälkeen on kyllä ehtinyt virrata paljon vettä ensin Merin- koskesta ja sitten sen pato-

jen sekä yli että läpi. Katinhätä oli vetinen mutka, kiemura silloisen Oulun laidalla Metelinlammen "tuolla puolen", samalla paikalla, missä nimetön katu nyt, pitkän kadun suunnasta poiketen, suuntaa Kajaaninkadun-Uudenkadun risteyksestä itään, mutta kiepsahtaakin sitten vasemmalle ja Linnankadulle.

Siinä oli Katinhätä. Koska siinä myös nyt on ikään kuin katinhätä, niin miksi ei sen nimenä voisi olla **Katinhätä**? Kadunpätkä on osoitteeton, joten kenenkään ei tarvitsisi asua Katinhännässä. Sensijaan iso **HS** voisi mainostaa Oulun toimipistettä, että siinä, Katinhännässä!

Esitän nimistötoimikunnalle, joka sitten esittää kh:lle, ja toivon, että eivät sanoa paukautta, että — katinhännät. . .